



## ОТИДЕ СИ МАСОН - СВЕТЪТ ОБЕДНЯ

Той караше ски до осемдесетата си година. Обичаше планината, обичаше скоростта на спускането, възхищаваше се от българското море и въобще от природата, беше заклет пътешественик. Свиреше на цигулка, в дома си имаше и два хармониума. Имаше великолепно чувство за иронизъм и, естествено, за самоирония.

Беше жизнелюб – умееше да се наслаждава на живота, а то ще рече, на мига. Умееше да се наслади на прясна, току що уловена и опържена черноморска кая, беше майстор на виенския шницел – ама на истинския - дебелия, сочния, а не на онзи „ерзац виенския” – тънкия. Беше удоволствие да го гледаш как вземаше чашата червено вино, подушваше, притваряше очи, отпиваше малка глътка, усмихваше се блаженстващ...

Беше останал на три години без майка и на пет – без баща. Расъл беше по роднини и по пансионери... Беше загубил брат си – разстрелян по присъда от хитлеристки военен трибунал. Самият той, петнадесетгодишен, в

последните дни на войната, е бил изпратен на фронта, дезертирал е, бил е заловен от СС и само по чудо се спасил.

Хелмут Юнкер беше двоен доктор – веднъж по богословие, веднъж по масови комуникации. Още говорят за времето когато е бил говорител на виенското кметство.

Солидната му, предразполагащо гостоприемна къща във Виенската гора беше пълна с редки ценни книги и артефакти, събирани цял живот от всички краища на света, а той беше ходил къде ли не. Любопитството му, интересът му към ставащото наоколо беше наистина глобален и не секна до последните му дни. Беше познавач на австрийската култура и история, беше признат масонски ерудит. Беше няколкократно избран за майстор на една от най-старите австрийски ложи, виенската „Либертас“, беше стар Велик Секретар на Обединената велика ложа на Австрия.

Многократно съм виждал с какво уважение се отнасяха към него австрийските братя. Виждал съм как той, дребен, пъргав, динамичен, се втурваше да решава някакъв проблем – все едно дали е нещо свързано с международните масонски работи, или с това да се намери някаква специална храна за новородено „бебе на ложата“... Той знаеше до удивителни подробности личните проблеми на братята си от ложата и непрекъснато дейно съучастваше нещо да се реши, нещо да се подобри. Виждал съм го как наистина бащински се грижеше за младия брат, на когото беше поръчител...

Беше майстор на общуването - ако си казал нещо интересно, правеше му удоволствие да го изтъкне. Беше изключително проникателен и тактичен. Излъчваше един - какъвто аз си го представям че е - деликатен виенски аристократизъм – осезаем, но не и отблъскващ. След разговор с него човек се усещаше някак по-значим – той създаваше това усещане. Беше истинско преживяване масонското доверително общуване с него – когато ти казваш всичко, което мислиш и чувстваш и си сигурен, че и другият прави това. Говорехме за преживяното, за грешките

си, за заблудите си, за тревогите и надеждите... Говорехме за прехождящото и прохождящо българско общество, за младите австрийци и за младите българи. За изстраданото от двата ни народа. За неясните очертания на предстоящото, за духовния климат в масонските ложи... Облъчваше ме със своя хуманизъм с мъдростта си, с балансираните си преценки. Постепенно той за мен стана това, което в източното православие се нарича „старец” /не е свързано с възрастта/, нещо като съветник, безспорен морален авторитет... Големите въпроси си запазвах за нашите лични срещи, но постепенно започнах да му се обаждам по телефона – Хелмут, вие как го правите това, или Хелмут, ти как гледаш на това? И оттатък винаги зазвучаваше бодрия му смях: А, Иван, снощи говорихме с Миша за вас с Офелия... И всичко, което ми казваше, беше толкова точно, толкова премерено, толкова добронамерено, толкова масонско. Той ни помогна много, когато основавахме ложата Куатор коронати, той се интересуваше от всичко, свързано с ложа „Светлина, София 94”. Няма да забравя как искрено се зарадва, когато му казах, че един наш брат, работещ в сферата на изкуството/при едно от идванията си в София Хелмут посети негово представление, и много беше го харесал/, вече е назначен на престижен професионален пост... Смяхът му изразяваше искрено доволство, че един млад брат е успял. Това май беше последното съобщение от България, което той получи...

Той ми каза веднъж:

„Масонството не може да се разказва, не може да се обяснява, то не можа да бъде разбрано – то трябва да бъде усетено, масонството е преживяване, ето това не могат да разберат профаните и... - той направи пауза, усмихна се някак извинително - и някои братя също.”

Хелмут, нашият Брат, стигна до края на отредения му път, но това не е края на процеса – това което ми даде Хелмут, това което съм **почувствал** от нашето братско общение - е в мен. Много от представите му за

хуманността, за човешкостта, за масона и за масонството, са в мен, те са вече част от моите оценъчни критерии, от моя светоглед. Не, процесът не е приключил...

Защото, мисля си, лаская се да мисля, че след толкова години вече съм в състояние да продължа нашите разговори с него задочно – Хелмут, как гледаш на това..., Хелмут, не ти ли се струва, че тук има нещо съмнително?... Хелмут, какво ще кажеш, ако...

Няма как, вече трябва да си отговарям вместо него.

Е, няма да звучи неповторимият му жизнен смях, но все пак ще разговаряме...

За сега, сбогом, Хелмут, братко. И...до чуване.

УСМ Бр. И.Г.  
Ложа „КУАТУОР КОРОНАТИ”